

gaon, tot de Heer me ruupt. Dat steet vast as 'n huus, kjelje: dat witte wel: ik zurrege veur ou, tot t'r 'n ander is."

Ze vatte de bril en de kous wer op en wêrrekte deur. Mar umdat t'r gimmins wat zei, mos ze eiges wel wer beginne.

— „Mien docht dat nog zo slecht niet. Mar kjel! ge het me mit dat illetriexse licht glad bedurreve. Vlejaor *) kos ik mit dit lempke alles nog goed zien um te stoppe. En nou ik deze wienter mit dat schêrrepe illetriexse licht gewêrrekt heb, nou steek ik t'r van aovend reddeur neve, glad verwend bin ik. Gellie wilt de gezelligheid van den ouwerwetse lamp mit halleven duustere bij de praotaovend hebbe, daor achter de kachel, mar ik zie host niks."

— „Wacht dan", riep Geurt en liep de keuken uut, de gang ien. Gin tien telles daorop kwamdie werum. 'n Ding as 'n zwaonehals zette de kjel op te taofel. Wat is dat nou? koste opte drie gezichte leze, die um de taofel kwamme gekrummeld. 'n Mooi lang koordje zat t'r aon.

— „'n Lamp! Verechtig!" zei Kobus.

Geurt drêjde 't lempke uut 't illetriexse licht, dat bove de taofel van de zolder af hong, drêjde d'r wer wat anders aon: den draod hong van de lamp bove de taofel naor de nijje lamp opte taofel umleeg.

— „Drêj dat knupke daor 's um, Miet!" zaidie.

Hè! wat 'n mooi licht ien dat nijje zwaonehals-lempke daor opte taofel. Geurt drêjde 't ding mitte snip (zuwwe mar zegge) zoo naor Miet toe, dat ze alle licht opte handen kreeg, en de heele keuke donker bleef. Fuut! blaosde de Grootte Geurt de peter-olie-lamp uut.

— „Nou kunde 's zien, of ik t'r over dink um ou te pensjeniere. Geliek mitte andere lamp he'k 't al aongeschaft. Beloge hedde me: ik zal 't tege den domenee zegge."

— „Kjel, wat 'n licht", grunnikte Miet. Ge kos wel mêrreke, dat ze schik ien den buuk had. „Nou kan'k wel zien mitte oog dicht!"

— „Mar we viere feest, Miet, mit Kersemis! Zo vast as 'n huus!"

— „Ge zult wel wiezer weze! 'k Heb 't mit Allerheiligen ok allinnig gevierd, da'k hier vieftig jaor op 't Hof was: hoe minder druktes, hoe meer wêrreking ien 't hart, en ok umgekeerd."

Daor kwam d'r een de geut op, de keuken ien. 't Was Jaonus de knecht, die d'r op uut gewest was en nou tuuskwam um af te voejere.

— „Rauw weer!" zei Jaonus, 'n vaste jonge kjel van 'n goeje twintig jaor, die de jekker losknupte, „regen en wiend: November-sturme!"

— „Witte 't nijs van 't dêrrep al?" vroeg Kobus.

— „Wat meinde?" vroeg Jaonus werum.

— „Van juffer Jans!" riep Geurt.

— „Mar witte gellie dan 't nijste nijs van juffer Jans?" zei Jaonus,

*) verleden jaar.